

mgr RADOSŁAW BOJANOWSKI
Centralny Instytut Ochrony Pracy
– Państwowy Instytut Badawczy

Nowa statystyczna karta wypadku przy pracy

W artykule omówiono nowe rozporządzenie ministra gospodarki i pracy z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie statystycznej karty wypadku przy pracy, które obowiązuje od dnia 1 stycznia 2005 r.

A new statistical card for accidents at work

This article discusses a new ordinance of the Minister of Economic Affairs and Labour of 8 December 2004, which came into force on 1 January 2005 on statistical cards for accidents at work.

Wprowadzenie

Nowe rozporządzenie ministra gospodarki i pracy w sprawie statystycznej karty wypadku przy pracy obowiązuje od dnia 1 stycznia 2005 r. [1]. Zastąpiło ono rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 5 czerwca 2000 r. w sprawie ustalenia wzoru statystycznej karty wypadku przy pracy oraz związanego z nią trybu postępowania [2].

Rozporządzenie wprowadziło zmiany we wzorze statystycznej karty wypadku przy pracy (SKW). Tym samym uległ zmianie rodzaj i zakres informacji o wypadkach przy pracy zbieranych do celów statystycznych. Wprowadzone zmiany były podyktowane koniecznością ujednoczenia zasad rejestracji i analizy danych o wypadkach przy pracy na poziomie Unii Europejskiej.

Przy opracowywaniu wzoru nowej statystycznej karty wypadku przy pracy wykorzystano model wypadku przy pracy oraz metodologię, opracowane przez urząd statystyczny UE (EUROSTAT) w ramach projektu European Statistics on Accidents at Work (ESAW) [4]. Nowa karta zawiera wszystkie informacje, których zbieranie

zaleca EUROSTAT, nie zrezygnowano jednak z większości informacji zbieranych dotychczas, a nieuwzględnionych w metodologii ESAW.

Wprowadzono również nowe klasyfikacje i sposób kodowania, zgodne z zaproponowanymi przez EUROSTAT. Umożliwi to łączną i porównawczą analizę danych z Polski i innych krajów UE, a na poziomie krajowym zwiększa możliwości wykorzystania analizy statystycznej danych do celów prewencji.

Informacje zbierane za pomocą statystycznej karty wypadku podzielono na cztery części, dotyczące pracodawcy, poszkodowanego, skutków wypadku i jego przebiegu.

Informacje, które umożliwiają identyfikację pracodawcy (przedsiębiorstwa) umieszcza się w nagłówku karty. Podobnie jak w poprzedniej wersji jest tam miejsce na pieczętkę pracodawcy z nazwą i adresem przedsiębiorstwa, numer REGON oraz kolejny numer statystycznej karty wypadku w zakładzie pracy, wypełnianej od początku roku. W centralnej części zaznacza się czy wypadek był wypadkiem przy pracy, czy też wypadkiem traktowanym na równi

z wypadkiem przy pracy. Ponadto, dodano miejsce na informację o liczbie osób pracujących w przedsiębiorstwie.

Informacje dotyczące poszkodowanego

W nowej statystycznej karcie wypadku podaje się:

- płeć
- rok urodzenia
- obywatelstwo
- status zatrudnienia
- wykonywany zawód
- staż na zajmowanym stanowisku
- liczbę godzin przepracowanych od rozpoczęcia pracy.

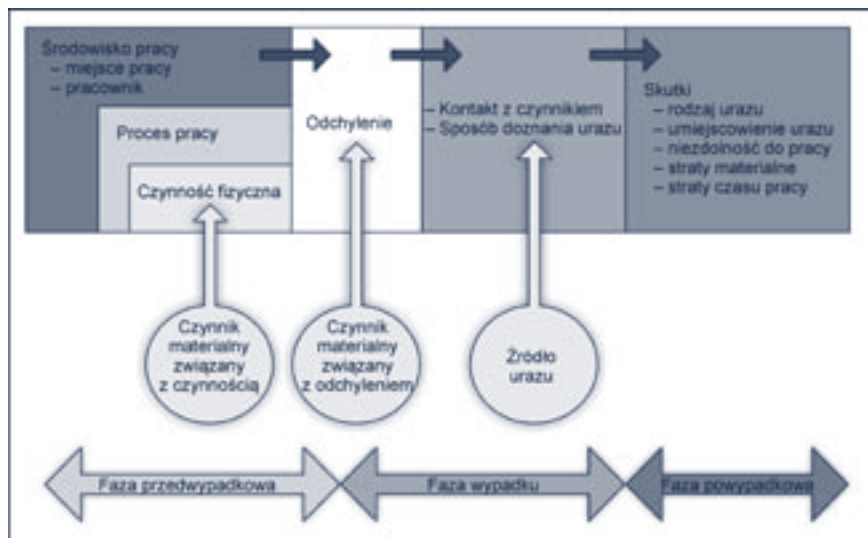
W nowej karcie nie trzeba podawać imienia i nazwiska poszkodowanego, bowiem ze względu na analizę statystyczną informacja jest całkowicie nieprzydatna. Nie podaje się także informacji o szkoleniach z zakresu bhp, jakie odbył. Odbycie przez pracownika odpowiednich szkoleń z zakresu bhp jest wymagane przez prawo, więc może się zdarzyć zafałszowanie danych na ten temat, co czyni je również nieprzydatnymi w analizie statystycznej. Zawód poszkodowanego podaje się korzystając z klasyfikacji zawodów i specjalności wprowadzonej rozporządzeniem ministra gospodarki i pracy z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (DzU nr 265, poz. 2644). Metodologia ESAW

nie przewiduje rejestrowania zbieranych dotychczas w Polsce danych na temat stażu uszkodzowanego i liczbie godzin pracowanych przez niego od rozpoczęcia pracy w danym dniu do chwili wypadku. Mimo to zostały one uwzględnione również w nowej SKW. Wydaje się to słuszne ze względu na możliwości późniejszej analizy statystycznej.

Do rejestrowanych danych dodano obywatelstwo uszkodzowanego, a informację o rodzaju umowy, na podstawie której uszkodzony świadczył pracę, zastąpiono informacją o jego statusie zatrudnienia. Wymagała tego metodologia ESAW, której głównym celem jest ujednoczenie zasad rejestracji i analizy danych o wypadkach przy pracy w krajach UE. Po przystąpieniu Polski do UE i otwarciu rynków pracy coraz więcej obcokrajowców będzie pracowało w polskich firmach, i jednocześnie polskie firmy będą wykonywały usługi w innych krajach. Dlatego, zgodnie z metodologią ESAW, w nowym wzorze karty uwzględniono informację o obywatelstwie uszkodzowanego, przy czym możliwości odpowiedzi ograniczono do stwierdzenia czy uszkodzony jest obywatelem kraju, w którym doszło do wypadku, innego kraju UE, czy może kraju nienależącego do UE. Informacja o rodzaju umowy, na podstawie której uszkodzony świadczył pracę, została zastąpiona informacją o statusie zatrudnienia. Zbierane wcześniej dane były ściśle związane z polskim prawem. Jednak w różnych krajach istnieją różne formy zatrudnienia, niekoniecznie związane z pisemną umową między pracodawcą i pracownikiem. W tej sytuacji niemożliwa była ani łączna, ani porównawcza analiza tego aspektu na poziomie UE. Sposób klasyfikacji statusu zatrudnienia przyjęty w ESAW można zastosować w różnych krajach. Co więcej, uwzględnia on także istotne z punktu widzenia profilaktyki grupy osób, jak samozatrudniający się i pracownicy rodzinni.

Przebieg i okoliczności wypadku

Największe zmiany w statystycznej karcie wypadku przy pracy dotyczą zakresu i klasyfikacji danych dotyczących okoliczności i przebiegu wypadku. Wynikają one z przyjętego modelu wypadku przy pracy, który w znacznym stopniu różni się od modelu, na podstawie którego opracowano poprzednią wersję statystycznej karty

wypadku przy pracy. Przyjęty statystyczny model wypadku przy pracy, opracowany przez EUROSTAT wyróżnia trzy fazy: **fazę przedwypadkową, fazę wypadku oraz fazę powypadkową.**

W fazie przedwypadkowej mamy do czynienia z pracownikiem w jego szeroko rozumianym środowisku pracy. Jako środowisko pracy należy rozumieć nie tylko miejsce, gdzie uszkodzony przebywał w chwili wypadku, ale również elementy związane z pracą uszkodzowanego, tj. proces pracy, czynność wykonywaną przez uszkodzowanego i związany z nią czynnik materialny. Faza przedwypadkowa obejmuje więc to co dotyczy pracownika i wykonywanego przez niego zadania w chwili wypadku. Określa ona warunki początkowe przed zaistnieniem zdarzenia inicjującego wypadek.

Informację o miejscu powstania wypadku uzupełniono danymi o położeniu geograficznym miejsca wypadku oraz rodzaju miejsca wypadku. Położenie geograficzne miejsca wypadku podaje się wpisując jedynie nazwę miejscowości, na terenie której wydarzył się wypadek, a odpowiedni kod wpisuje urząd statystyczny. Rodzaj miejsca wypadku określa miejsce zdarzenia ze względu na lokalizację stanowiska pracy w zakładzie pracy lub poza nim. Należy podać, czy wypadek miał miejsce w jednostce lokalnej przedsiębiorstwa, czy nie, używając kodów i definicji jednostki lokalnej przedsiębiorstwa znajdujących się w objaśnieniach dotyczących sporządzenia karty.

Miejsce powstania wypadku to miejsce, w którym przebywał uszkodzony w chwili wypadku (może to być zarówno pomieszczenie pracy jak i inne miejsce).

Klasyfikację miejsca powstania wypadku zmieniono na zgodną z metodologią ESAW. Klasyfikacja ta jest znacznie rozbudowana w porównaniu do poprzedniej, przez co umożliwia bardziej szczegółową analizę statystyczną zbieranych danych. W związku ze złożonością nowej klasyfikacji, na początku mogą się pojawiać pewne niejasności.

Miejscu, w którym wydarzył się wypadek, może czasem odpowiadać więcej niż jeden opis z klasyfikacji. Na przykład miejsce wypadku, który wydarzył się w warsztacie naprawczym (samochodowym, RTV itp.) może być rozumiane jako „miejsce konserwacji i napraw” lub jako „zakład usługowy”. Prawidłowo należy je zaklasyfikować jako „miejsce konserwacji i napraw”, ponieważ precyzujemy w ten sposób rodzaj świadczonych usług. Podobnie należy definiować miejsce powstania wypadku, jeżeli jest ono częścią innego miejsca, np. sala gimnastyczna w szkole, biuro w zakładzie produkcyjnym, czy sala konferencyjna w hotelu. W takich przypadkach należy wybrać element klasyfikacji, który precyzyjnie określa to miejsce, czyli będą to „Obiekty sportowe kryte” dla sali gimnastycznej oraz „Biuro, biblioteka, sala konferencyjna itp.” dla pozostałych przykładów.

Pracownik zranił się śrubokrętem podczas regulacji maszyny	
Poprzednia wersja SKW	Nowa wersja SKW
Jakie prace (czynności) wykonywał poszkodowany w chwili wypadku? <ul style="list-style-type: none"> • Naprawy, konserwacja maszyn, urządzeń i środków transportu • Praca narzędziami niezmechanizowanymi 	Proces pracy <ul style="list-style-type: none"> • Konserwacja, naprawa, regulacja itp. (52) Czynność wykonywana przez poszkodowanego w chwili wypadku <ul style="list-style-type: none"> • Prace narzędziami niezmechanizowanymi (21)

Klasyfikacja miejsca powstania wypadku jest w dużej mierze związana z rodzajem wykonywanej tam pracy, nie musi chodzić jednak o pracę wykonywaną przez poszkodowanego. Jeśli np. wypadek wydarzy się w hali produkcyjnej podczas naprawy lub konserwacji maszyny, to miejscem powstania wypadku będzie miejsce produkcji, a nie konserwacji czy naprawy. Ta zasada nie musi mieć zastosowania do miejsc klasyfikowanych jako „Teren budowy”, ponieważ nie ma znaczenia przeznaczenie budowanego, burzonego lub remontowanego obiektu.

Rejestrowaną dotychczas informację o „pracach (czynnościach) wykonywanych przez poszkodowanego w chwili wypadku” zastąpiono dwiema nowymi: procesem pracy i czynnością wykonywaną przez poszkodowanego w chwili wypadku.

Proces pracy to podstawowy rodzaj pracy wykonywanej przez poszkodowanego w czasie, kiedy wypadek miał miejsce.

Proces pracy charakteryzuje bardzo ogólnie typ prac lub zadanie jakie wykonywał poszkodowany przez pewien czas, a które przerwał wypadek. Nie należy jednak mylić go z konkretną czynnością wykonywaną przez poszkodowanego w chwili wypadku, ani z zawodem poszkodowanego.

Czynność wykonywana przez poszkodowanego w chwili wypadku to czynność wykonywana przez poszkodowanego w sposób zamierzony, bezpośrednio przed wypadkiem.

W procesie pracy pracownik najczęściej wykonuje kilka różnych czynności. Ostatnia z nich, która była wykonywana tuż przed zaistnieniem wypadku i została przez wypadek przerwana, powinna być odnotowana jako czynność wykonywana przez poszkodowanego w chwili wypadku. W przeciwieństwie do procesu pracy, czynnością jest to, co poszkodowany wykonuje w określonym, stosunkowo krótkim czasie. Jeśli np. sprzątaczką po sprzątnięciu jednego z pomieszczeń, przechodząc do kolejnego przewróciła się i złamała

rękę, to w tym przypadku procesem pracy jest sprzątanie (wg przyjętej klasyfikacji – czyszczenie, sprzątanie – maszynowo lub ręcznie), a wykonywaną czynnością chodzenie (chodzenie, bieganie, wchodzenie na, schodzenie z itp.).

Takie rozróżnienie procesów pracy i konkretnych czynności, jest korzystne zarówno dla osób sporządzających statystyczne karty wypadków, jak i ze względu na analizę gromadzonych danych. Osoby, które sporządzają SKW unikną wątpliwości związanych z niejasnym określeniem „prace (czynności)” i jego niejednoznaczną klasyfikacją. Korzyści dla analizy są dwojakiego rodzaju. Niejednoznaczność klasyfikacji negatywnie wpływała na jakość danych poddawanych analizie. Rozróżnienie procesu pracy i konkretnej czynności zwiększa ponadto, możliwości dokonywania analizy statystycznej (powyżej tabela).

Jako uzupełnienie informacji o procesie pracy i czynności podaje się jaki czynnik materialny był związany z czynnością wykonywaną w chwili wypadku.

Czynnik materialny związany z czynnością wykonywaną przez poszkodowanego w chwili wypadku to maszyna, narzędzie lub inny obiekt, używany przez poszkodowanego w chwili, gdy uległ on wypadkowi.

Określając ten czynnik, dobrze jest najpierw ustalić czynność wykonywaną przez poszkodowanego, a następnie związany z nią czynnik materialny. Ułatwi to w znacznym stopniu określenie tego czynnika. Wystarczy pamiętać, że najważniejszy jest związek z wykonywaną w chwili wypadku czynnością. Oznacza to między innymi, że jeśli czynność była wykonywana za pomocą narzędzia czy innego przedmiotu, wówczas to narzędzie lub inny przedmiot jest czynnikiem materialnym. W przytoczonym wcześniej przykładzie jest to śrubokręt („Narzędzia ręczne bez napędu – do wiercenia, skręcania, przykręcania itp.”), ponieważ pracownik dokonywał regulacji przy użyciu tego narzędzia. Jeśli czynność polegała na obsłudze urządzenia (np. ob-

sługa maszyny, prowadzenie pojazdu) lub operowaniu przedmiotem (bez użycia narzędzi) to czynnikiem materialnym będzie to urządzenie lub przedmiot.

Czynnik materialny związany z wykonywaną czynnością, jak i sama czynność, nie muszą mieć związku z wypadkiem, lecz jeśli z wykonywaną czynnością ma związek więcej niż jeden czynnik materialny, należy wziąć pod uwagę ten czynnik, który był najbardziej związany z wypadkiem.

Faza wypadku

Fazę wypadku oddziela od fazy przedwypadkowej wydarzenie będące odchyleniem od stanu normalnego (nazywane odchyleniem).

Wydarzenie będące odchyleniem od stanu normalnego to wydarzenie niezgodne z właściwym przebiegiem procesu pracy, które wywołało wypadek. Jeżeli wypadek nastąpił w wyniku szeregu następujących po sobie wydarzeń, to powinno zostać zarejestrowane ostatnie z tych wydarzeń.

Jest to więc ostatnie wydarzenie sprzeczne z warunkami przyjętymi za normalne, które zakłóciło normalny (przewidywany) przebieg procesu pracy i doprowadziło do wypadku. Odchylenie zalicza się do fazy wypadku, choć tak naprawdę jest to wydarzenie, które oddziela fazę przedwypadkową od fazy wypadku i jako

Maritaz Kowalczyk – Wyróżnienie w ogólnopolskim konkursie na plakat bezpieczeństwa pracy „Budownictwo”, CIOP 2001

takie nie musi być związane z żadną z nich, ani z ich elementami.

Zazwyczaj z odchyleniem jest związany czynnik materialny.

Czynnik materialny związany z odchyleniem to maszyna, narzędzie, inny obiekt lub czynnik środowiska, który ma bezpośredni związek z wydarzeniem będącym odchyleniem od stanu normalnego. Jeśli z odchyleniem jest związanych kilka czynników materialnych, to wówczas musi być wskazany ostatni z tych czynników materialnych.

Jest to więc czynnik (narzędzie, maszyna, obiekt, element środowiska łącznie z organizmami żywymi itp.), który spowodował zakłócenie (odchylenie) w procesie pracy lub był ściśle związany z tym zakłóceniem. Określenie związku z odchyleniem jest kluczowe przy wypełnianiu statystycznej karty wypadku. Jeśli wypadek nastąpił w wyniku kilku odchyłeń, to powinien zostać zarejestrowany czynnik związany z ostatnim odchyleniem, tzn. z tym, które zostało odnotowane w karcie.

Podobnie jak odchylenie, związany z nim czynnik materialny nie musi mieć związku z pozostałymi elementami modelu, tj. czynnością wykonywaną przez poszkodowanego w chwili wypadku, urazem itp. W szczególności czynnik

związany z odchyleniem jest często inny niż czynnik materialny związany z czynnością wykonywaną w chwili wypadku. Może się jednak zdarzyć, np. w przypadku gdy odchylenie jest związane bezpośrednio z czynnością wykonywaną w fazie przedwypadkowej, że ten sam czynnik materialny będzie związany z czynnością i odchyleniem. Na przykład, jeśli pracownik rzeźni podczas dzielenia mięsa upuści nóż i zrani nim nogę, wówczas nóż (zaklasyfikowany jako „Narzędzia ręczne bez napędu – do cięcia, przecinania”) będzie związany jednocześnie z wykonywaną czynnością („Narzędzia ręczne bez napędu – do cięcia, przecinania”) i odchyleniem („Ześlizgnięcie się, upadek, załamanie się czynnika materialnego – upadek czynnika z góry”). Co więcej, w tym przypadku jest on również źródłem urazu.

Do ścisłej fazy wypadkowej zalicza się wydarzenie powodujące uraz oraz czynnik materialny, który jest źródłem urazu.

Wydarzenie powodujące uraz opisuje, w jaki sposób poszkodowany doznał urazu (fizycznego lub psychicznego) spowodowanego przez czynnik materialny.

Wydarzenie powodujące uraz to ostatnie wydarzenie bezpośrednio prowadzące do urazu. Warto zwrócić uwagę na zależność pomiędzy odchyleniem a wydarzeniem powodującym uraz – wydarzenie powodujące uraz następuje zawsze w wyniku odchylenia. Na przykład pracownik rzeźni, upuścił nóż. W tym przypadku wydarzeniem powodującym uraz jest „Kontakt z przedmiotem ostrym (nóż, ostrze itp.)”, do którego doszło w wyniku odchylenia jakim jest upadek czynnika materialnego. W przykładzie tym jest widoczna różnica pomiędzy odchyleniem i wydarzeniem powodującym uraz, a mianowicie, nawet jeśli nie doszłoby do urazu (np. jeśli nóż upadłby na podłogę obok nogi pracownika), nadal możemy mówić o odchyleniu (upadek czynnika materialnego).

Definicja wydarzenia powodującego uraz wskazuje, że jest z nim związany czynnik materialny, który jest źródłem urazu.

Czynnik materialny będący źródłem urazu to maszyna, narzędzie, inny obiekt lub czynnik środowiska, z którym kontakt stał się przyczyną urazu (fizycznego lub psychicznego).

„Kontakt” w tej definicji oznacza znacznie więcej niż kontakt z gorącym, ostrym, rozpędzonym obiektem, który

stał się bezpośrednią przyczyną urazu. Na przykład, jeśli podczas podnoszenia z ziemi ciężkiego przedmiotu dojdzie do urazu kręgosłupa, wówczas wydarzeniem powodującym uraz będzie obciążenie układu mięśniowo-szkieletowego, a jego źródłem przedmiot, który był podnoszony i spowodował to obciążenie. O ile w tym przykładzie możemy mówić o kontakcie z czynnikiem materialnym (źródłem urazu), to w przypadku urazów psychicznych zazwyczaj kontakt nie ma miejsca. Na przykład, jeśli pracownik na farmie, sprzątając wybieg zostanie zaatakowany przez strusia, na skutek czego nie dozna urazu fizycznego, ale dozna urazu psychicznego i nie będzie mógł wrócić do pracy, to wydarzeniem powodującym uraz będzie „obciążenie psychiczne (np. nagły stres, szok)”, a jego źródło to „Zwierzęta – domowe, hodowlane”.

Czynnik materialny będący źródłem urazu powinno się określić na podstawie wcześniej zidentyfikowanego wydarzenia powodującego uraz. Dobrze zaklasyfikowane wydarzenie powodujące uraz w znacznym stopniu ułatwi zidentyfikowanie źródła urazu.

Należy pamiętać, że chociaż wszystkie trzy czynniki materialne (związany z czynnością wykonywaną przez poszkodowanego w chwili wypadku, związany z odchyleniem i będący źródłem urazu) mają wspólną klasyfikację, to nie musi to być ten sam czynnik, lecz trzy różne. Może się zdarzyć, że wszystkie czynniki materialne są w istocie jednym i tym samym czynnikiem, dwa się pokrywają, a trzeci jest inny, lub nawet któryś czynnik materialny może nie istnieć (tabela obok).

Skutki wypadku

Rejestrowane informacje o skutkach:

- rodzaj urazu
- umiejscowienie urazu
- liczba osób poszkodowanych
- skutki wypadku
- liczba dni niezdolności do pracy
- straty czasu pracy innych osób (w roboczo-godzinach)
- szacunkowe straty materialne spowodowane wypadkiem (bez strat związanych ze stratami czasu pracy).

W fazie powypadkowej mamy do czynienia z szeroko rozumianymi skutkami wypadku. Większości zbieranych dotychczas danych o skutkach wypadku (tj. liczba osób poszkodowanych, skutki wypadku,

PRENUMERUJ

**BZPIECZEŃSTWO
PRACY** nauka i praktyka

Lp.	Rodzaj informacji	Opis
19	Proces pracy	Konserwacja, naprawa, regulacja itp.
20	Rodzaj miejsca wypadku	Mieszkanie, dom jednorodzinny
21	Czynność wykonywana przez poszkodowanego w chwili wypadku	Chodzenie, bieganie, wchodzenie na, schodzenie z itp.
22	Czynnik materialny związany z czynnością wykonywaną przez poszkodowanego w chwili wypadku	Powierzchnie poziome na poziomie gruntu – stałe
23	Wydarzenie będące odchyleniem od stanu normalnego	Złe stąpięcie
24	Czynnik materialny związany z odchyleniem	Systemy dostaw i dystrybucji, sieci rur, instalacje stacjonarne
25	Wydarzenie powodujące uraz	Obciążenie układu mięśniowo-szkieletowego
26	Czynnik materialny będący źródłem urazu	Czynnik materialny nie występuje

straty czasu pracy innych osób i szacunkowe straty materialne) nie uwzględnia metodologia ESAW, mimo to nie zrezygnowano ze zbierania tych danych za pomocą nowej statystycznej karty wypadku. Nowymi informacjami są: rodzaj urazu oraz jego umiejscowienie, które zastąpiły informację nt. umiejscowienia uszczerbku dla zdrowia w związku z wypadkiem.

Rodzaj urazu określa zdrowotne konsekwencje wypadku dla poszkodowanego (np. złamanie, skaleczenie, oparzenie). Zgodnie z przyjętą metodologią, w sytuacji, gdy wypadek spowodował więcej niż jeden rodzaj urazu (np. upadek z wysokości często powoduje złamania kości i urazy wewnętrzne), powinno się zakodować rodzaj urazu, którego skutki dla poszkodowanego są najpoważniejsze. Jeśli takiego urazu nie da się jednoznacznie wskazać, wówczas rodzaj urazu należy zaklasyfikować jako „Liczne urazy”.

Wraz z rodzajem urazu należy podać jaką część ciała doznała urazu w wyniku wypadku przy pracy. Przyjęta klasyfikacja umiejscowienia urazu (zgodna z ESAW) jest znacznie bardziej rozbudowana od poprzednio stosowanej w celu umiejscowienia uszczerbku dla zdrowia w związku z wypadkiem. Uwzględniono w niej między innymi „liczne urazy części ciała” i „całe ciało”. Elementy te wykorzystuje się w sytuacji, gdy wypadek spowodował urazy więcej niż jednej części ciała lub całego ciała (np. oparzenia). Ważne jest, aby pamiętać, że podawana informacja powinna dotyczyć umiejscowienia najpoważniejszego urazu, czyli tego, którego rodzaj został podany wcześniej.

Metodologia ESAW nie przewidziała zbierania informacji o przyczynach wypadku, ponieważ podawane przyczyny są wynikiem subiektywnej oceny osoby badającej wypadek. Opracowując nową statystyczną kartę wypadku, nie zrezygnowano jednak z rejestrowania przyczyn wypadku, a do klasyfikowania i kodowania zaadaptowano klasyfikację z poprzedniej wersji karty.

Przyczyny wypadku są to wszelkie braki i nieprawidłowości, które bezpośrednio lub pośrednio przyczyniły się do powstania wypadku, związane z czynnikami materialnymi (technicznymi), z ogólną organizacją pracy w zakładzie lub organizacją stanowiska pracy oraz związane z pracownikiem.

W karcie należy podać wszystkie wykryte przyczyny, co nie jest trudne, ponieważ powinny być one wymienione w protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, na podstawie którego sporządza się statystyczną kartę wypadku.

PIŚMIENNICTWO

- [1] Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie statystycznej karty wypadku przy pracy (DzU nr 269 poz. 2672)
- [2] Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 5 czerwca 2000 r. w sprawie ustalenia wzoru statystycznej karty wypadku przy pracy oraz związanego z nią trybu postępowania. (DzU nr 51, poz. 612)
- [3] Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (DzU nr 199, poz. 1673, z późn. zm.)
- [4] European statistics on accidents at work (ESAW). Methodology – 2001 edition. European Communities, 2001